

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 430/09-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. decembra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť J. B., S., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 4 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Senica v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 249/99 v súvislosti s jeho nekonaním o sťažovateľom predloženom dovolaní z 22. decembra 2000 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. B. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. decembra 2009 doručená sťažnosť J. B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 4 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Senica (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 249/99 v súvislosti s jeho nekonaním o sťažovateľom predloženom dovolaní z 22. decembra 2000 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Sťažovateľ požadoval okrem vyslovenia porušenia označeného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy aj priznanie finančného zadosťučinenia v sume 20 000 €.

Súčasťou sťažnosti je aj žiadosť sťažovateľa o ustanovenie advokáta v konaní pred ústavným súdom.

II.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Zákonným predpokladom na prijatie sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Pri opatrení alebo inom zásahu sa lehota počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Podanie sťažnosti po uplynutí tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na jej odmietnutie ako oneskorene podanej (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný sťažnosťou (§ 49 a nasl. zákona o ústavnom súde) a najmä jej petitom.

Ústavný zo sťažnosti, z jej príloh, ako aj z informácie poskytnutej okresným súdom zistil, že napadnuté konanie bolo právoplatne skončené 30. novembra 2000, keď nadobudol právoplatnosť rozsudok okresného súdu z 27. marca 2000 potvrdený v rámci odvolacieho konania rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 9 Co 299/00 zo 17. októbra 2000. Proti potvrdzujúcemu rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ prostredníctvom okresného súdu 22. decembra 2000 dovolanie, ktoré v zápisnici spísanej na okresnom súde 15. novembra 2006 zoberal v celom rozsahu späť, na základe čoho Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 1 Cdo 316/2006 zo 14. decembra 2006 konanie zastavil.

Z uvedeného vyplýva, že sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 8. decembra 2009 sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 4 a čl. 48 ods. 2 ústavy spočívajúce v nepredložení súdneho spisu najvyššiemu súdu v súvislosti s podaným dovolaním v čase, keď dovolacie konanie už bolo na základe späťvzatia dovolania sťažovateľom z 15. novembra 2006 právoplatne zastavené. Sťažovateľ predmetné uznesenie najvyššieho súdu o zastavení dovolacieho konania prevzal 17. januára 2007.

Vzhľadom na to ústavný súd uzavrel, že sťažnosť bola nepochybne podaná po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd preto po predbežnom prerokovaní sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako podanú oneskorene.

Ústavný súd navyše konštatuje, že sťažovateľ nemôže relevantne namietať porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v konaní, ktoré bolo na základe jeho procesnej aktivity (späťvzatie) zastavené.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá a rozhodnutie o priznaní finančného zadosťučinenia je podmienené vyslovením porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd sa tou časťou sťažnosti, ktorou sa sťažovateľ

domáhal jeho priznania, nezaoberal, rovnako ako žiadosťou o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. decembra 2009